Tăria brațului Său

LYNN AUSTIN

TĂRIA BRAȚULUI SĂU

Traducere de Flaviu George Rațiu

Seria *Cronicile regilor* • 3

Casa Cărții, Oradea
2011

Copyright © 2005 by Lynn Austin
Originally published in English under the title
The Strength of His Hand
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Tăria brațului Său
de Lynn Austin
Copyright © 2011 Editura Casa Cărții
O. P. 2, C. P. 30,
410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LYNN, AUSTIN
Tăria brațului Său / Lynn Austin ; trad.: Flaviu George Rațiu. - Oradea : Casa Cărții, 2011
ISBN 978-606-92839-4-3
I. Rațiu, Flaviu George
821.135.1-312.2

Traducerea: Flaviu George Rațiu
Editarea: Timeia Viman
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Adrian Mihocaş

Mamei mele, Jinny Davis,
care mi-a inspirat dragostea pentru cărți.

Domnul este tăria mea

și temeiul cântărilor mele de laudă:

El m-a scăpat.

EXODUL 15:2

LYNN AUSTIN a câştigat de patru ori premiul Christy pentru romanele sale istorice *Tărâmuri ascunse*, *Lumina din întuneric*, *Stâlpul de foc* şi *Perechea potrivită*. Pe lângă faptul că este autoare, Lynn este o oratoare celebră la conferințe, în aziluri şi la diferite evenimente bisericeşti şi şcolare. Împreună cu soțul ei, locuieşte în Illinois şi are trei copii.

Cuvânt către cititor

La scurtă vreme după moartea împăratului Solomon, în anul 931 î.H., Țara Făgăduinței era împărțită în două regate. Israel, regatul mai vast din partea de Nord, și-a stabilit capitala la Samaria și nu mai era condus de un descendent al regelui David. Iar în Sud, peste țara lui Iuda continua să domnească de la Ierusalim dinastia davidică. Firul narativ al acestei cărți este construit în jurul evenimentelor din viața lui Ezechia, care a domnit peste Iuda între anii 716 și 687 î.H.

Romanțarea acestei istorii este bazată pe un studiu atent al Scripturii și al unor comentarii. Pentru a crea un dialog autentic, autoarea a parafrazat, de cele mai multe ori, cuvintele acestor personaje veterotestamentare. În general s-a citat direct din traducerea biblică Dumitru Cornilescu în situațiile în care personajele citesc sau recită pasaje din Scriptură și atunci când profeții rostesc cuvintele Domnului. Însă există câteva excepții în care s-au folosit versiunile *New International Version* (NIV) şi *Noua traducere în limba română* (NTR). Autoarea și-a permis doar să folosească numele „Iahve" în loc de „Domnul", în unele cazuri.

Pe măsură ce se delectează cu această a treia carte din seria *Cronicilor regilor*, cititorii interesați sunt încurajați să parcurgă întreaga relatare biblică a acestor evenimente.

Referințe biblice pentru cartea *Tăria brațului Său*:

2 Împărați 18:13–37

2 Împărați 19–20

2 Cronici 32

Isaia 36–39

De asemenea:
1 Samuel 4–6
Isaia 22:15–25
Isaia 30:12–18
Isaia 31:1–3
Isaia 53
Isaia 54:1

Prolog

ELIACHIM ÎȘI DUSE DEGETELE LA BUZE, APOI ATINSE *MEZUZA** de pe uşorul uşii. De obicei îndeplinea acest ritual fără a cugeta asupra lui, dar nu şi de data aceasta. După întâlnirea cu regele Ezechia, Eliachim se apropie cu reverență de cutiuța cu legile sfinte, într-un gest de adâncă recunoștință.

Când împinse, în sfârșit, ușa masivă de la intrare, își văzu fiul pândind de după colț. Buclele întunecate ale băiatului erau la fel de răvășite precum ale sale.

— E *ava***! S-a întors *ava*! strigă băiatul.

Eliachim se ghemui, iar copilul i se aruncă în brațe, aşezându-i un sărut cald și lipicios pe obraz.

— *Ava*, uite ce am primit! și deschise pumnul în care strângea două smochine lipite de palmă. Vrei și tu una?

Eliachim se prefăcu surprins:

— Chiar vrei să îți împarți comoara cu mine?

— Aham. Poftim, *ava*. Sunt foarte bune.

— În Proverbele lui Solomon scrie: „Omul milostiv va fi binecuvântat, pentru că dă săracului din pâinea lui.” Dar le poți mânca liniştit, Ierimot, pentru că mie nu mi-e foame, spuse Eliachim ciufulind ușor zulufii băiatului.

Acesta topi numaidecât smochinele și își linse degetele de zeama lipicioasă.

**Mezuza* este un termen din limba ebraică, desemnând un sul mic de pergament care cuprinde anumite pasaje din Tora şi care se fixează în mod tradițional pe uşorul uşilor în locuințele evreieşti (n.ed.).

***Termenul aramaic pentru tată, care denotă intimitate şi respect (n.ed.).

Eliachim îi puse fiului său numele Ierimot după tatăl Ierușei; însă cu fața aceea rotundă și cu ochii lui căprui, întunecați, acesta semăna mai mult cu bunicul Hilchia, decât cu tizul său. Ierimot se născuse deja de patru ani, dar Eliachim încă se trezea adesea privindu-l fascinat. Nu-i venea să creadă cum Dumnezeu i-o dăruise pe Ierușa de soție și, pe deasupra, le binecuvântase dragostea cu acest copil minunat.

— Unde e mama ta? îl întrebă.

— E în grădină cu bunicul.

Eliachim se ridică, îl luă pe Ierimot în brațe și ieșiră în curtea îngustă. Se bucura simțind căldura bine cunoscută a mânuțelor băiatului cuprinzându-i gâtul.

— Ei bine, uite pe cine avem acasă mai devreme, se miră Hilchia. Cu ce prilej?

Bunicul stătea pe banca de piatră, hâțâind-o pe Tirța, fetița lui Eliachim, pe genunchi.

— Mai *vleau*, mai *vleau*! îl implora aceasta de fiecare dată când bătrânul se oprea.

— Asta e tot ce știe să spună copilul acesta, băgă de seamă Hilchia.

— Nu e adevărat. Poate spune și *ava*. Nu-i așa, draga mea? urmă Eliachim râzând.

Apoi îl lăsă jos pe Ierimot și luă copila de pe genunchiul bunicului, ridicând-o în văzduh.

— Ai grijă! se sperie Ierușa, în timp ce tatăl râdea împreună cu fetița care nu se mai oprea din chicotit.

Eliachim căută fruntea copilei printre buclele negre și o sărută:

— Puah… și tu ești lipicioasă.

O lăsă din nou jos și își șterse buzele, iar Tirța porni de-a bușilea înapoi până la genunchiul lui Hilchia.

— S-au copt smochinele timpurii, spuse Ierușa. Am mâncat pe săturate încă de dimineață.

— Atunci, să mă încumet oare la un sărut din partea ta? întrebă Eliachim aplecându-se pentru a-și săruta soția. Mmm… mai dulce decât smochinele.

Micul Ierimot îl trase de haină:

— Cum se face că ai venit acasă, *ava*? Încă nu e vremea mesei.

— Chiar așa, ce s-a întâmplat, fiule? întrebă Hilchia, în timp ce fetița își reluă călăritul pe genunchiul său. Ia să vedem. Nu e lună nouă… Tocmai a trecut Şavuotul, deci nu cred că mai e vreo sărbătoare… Doar n-o fi ziua de naştere a împăratului…

Eliachim își deschise brațele și răspunse:

— Nu poate veni omul acasă mai devreme să-și vadă familia? Trebuie neapărat să am un temei anume?

Hilchia și Ierușa schimbară o privire și izbucniră în râs:

— Fiule, când vom avea zăpadă în timpul verii, atunci vei lăsa și tu munca fără niciun temei anume.

— Îți dai seama? îi spuse tânărul soției sale. Propriul meu tată nu crede o iotă din ce vorbesc.

— Nici eu nu te cred, iubitule.

Ierușa îi făcu loc lângă ea și îl trase jucăuș de barbă.

— Cum se face că te-ai întors așa devreme? urmă ea.

— Am venit să vă împărtăşesc vestea cea bună.

— Ei vezi? Am zis eu că trebuie să ai vreun motiv anume, spuse Hilchia râzând în barbă.

Eliachim continuă pe un ton grav:

— Am fost înălțat în rang.

— Înălțat? întrebă Hilchia și opri jocul fetiței. Cum ai putea să fii înălțat? Ești deja meșter zidar. Poți ajunge și mai sus de atât?

— Regele m-a rânduit să îi fiu logofăt.

— Logofătul împăratului! rosti Hilchia și aproape scăpă copila din brațe.

— Ah, Eliachim! Ce înseamnă aceasta? îl strânse Ierușa de mână.

— Înseamnă că… Uite, împăratul Ezechia e cârmuitorul cel dintâi, bineînțeles. Apoi Şebna, ca dregător al palatului, e al doilea om în împărăție. Iar al treilea e logofătul împăratului, adică eu.

Hilchia închise ochii și îşi ridică fața spre cer.

— Doamne, Dumnezeul lui Avraam! Sfântul lui Israel! Cine sunt eu și ce este casa mea să Te înduri așa de noi?

— Și eu L-am întrebat asta, *ava*.

— Fiul meu? Al treilea om din împărăție? Așezat la stânga împăratului? Eliachim! Aceasta e împlinirea profeției lui Isaia!

— Știu, *ava*. M-am gândit și eu la asta.

Eliachim era doar un băiețaş în noaptea în care plecase cu o înștiințare până la casa profetului. Păruse o nebunie atunci când Isaia își pusese mâna peste el și îi spusese că într-o zi Iahve avea să pună pe umărul său cheia casei lui David. Și totuși, în dimineața aceasta, cuvintele acelea se împliniseră.

— E puțin curios. Obișnuiam să visez că voi fi un om însemnat, urmă Eliachim și își strecură mâna în jurul Ierușei, aducând-o mai aproape. Dar când ai primit să fii soția mea, aceste năzuințe au luat sfârșit. Sincer, nu mă mai preocupă puterea acum.

Hilchia căscă ochii îngrozit.

— Fiule! Doar nu l-ai refuzat pe rege!

Eliachim schiță un zâmbet șiret și ridică mâna dreaptă, iar pe deget îi scăpără inelul de aur cu sigiliul logofătului.

— Nu, *ava*, nu l-am refuzat. Cum aș fi putut să mă dau în lături? După cum a spus și psalmistul: „Dumnezeu e Cel ce judecă; El coboară pe unul și înalță pe altul.”

Micul Ierimot îi prinse plin de curiozitate mâna, scrutând inelul strălucitor.

— Ai primit o slujbă nouă, *ava*?

— Da, fiule.

Eliachim îl privi cu încântare, mândru că fiul său putuse urmări discuția celor mari.

— Atunci vei ajunge mai devreme acasă și mâine?

Râseră cu toții, iar Eliachim îi ciufuli voios părul.

— Mă tem că nu. Azi, împăratul Ezechia a fost nevoit să mă trimită acasă, pentru că aproape am leșinat când am primit vestea. Dar de acum, va trebui să petrec ceasuri bune în noua mea odaie de la palat.

— Vei continua să zidești lucruri de tot felul, *ava*? întrebă Ierimot.

— Ei bine, s-ar putea spune că voi zidi, într-un fel, țara noastră.

— Aaa…

Eliachim citi pe fața băiatului că acestuia îi zburase gândul în altă parte. Bărbatul se întoarse către Ierușa, care de-abia rostise vreun cuvânt și continuă:

— Iar tu vei avea nevoie de niște straie noi pentru a-l însoți pe noul logofăt la ospețele regale.

— Vrei să spui că voi sta la masa împăratului? Alături de împăratul Ezechia?

— De bună seamă.

— Eliachim, nu se poate! Eu nu sunt de viță nobilă.

— Nu contează. Nici eu nu sunt.

— Dar eu vin din familia unor bieți țărani. Obișnuiam să dorm într-un pod, deasupra grajdului cu boi… Pentru Numele lui Dumnezeu!

Bărbatul se apropie șugubăț, adulmecându-i gâtul și părul…

— Hmm… miroși destul de bine *acum*. Și, pe deasupra, ai avea de istorisit reginei lucruri fermecătoare în timpul cinei, nu crezi? Cu siguranță i-ar plăcea să audă povestea culcușului tău din șopron.

— Nu vrei să te potolești? spuse veselă Ierușa și îl îmbrânci ușor.

— Dar vorbesc foarte serios. Vei fi cea mai frumoasă femeie din întregul palat. Voi fi mândru să mă însoțești oriunde în împărăție.

— Mami, chiar ai dormit printre vaci? îi întrerupse micul Ierimot și râseră din nou cu toții.

O nestăpânită bucurie pătrunse ființa lui Eliachim și acesta de-abia mai putea să stea locului. Îi venea să joace, să țopăie de fericire. Și se uita cu ochi mari la soția și la copiii săi, apoi la inelul de aur cu care nu se obișnuise încă.

— Acum cred că știu ce a simțit regele David, spuse Eliachim. „Paharul meu este plin de dă peste el.”

Partea întâi

Ezechia a izbutit în toate lucrările lui.
Însă […] *Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce,*
pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui.

2 Cronici 32:30–31

1

— Poate doriți totuși să vă întoarceți în odăile Majestății Voastre. Domnia sa, Hefțiba, spune că e la soroc.

— O, nu! oftă împăratul Ezechia, iar simțământul de adâncă mulțumire de care fusese cuprins o clipă mai devreme se risipi îndată, împreună cu nădejdea unui moștenitor.

Făcuse cu nerăbdare acei câțiva pași până la harem, căutând prezența și dragostea frumoasei lui soții, în acea seară înmiresmată de primăvară. Nu s-ar fi gândit că avea să fie întâmpinat la ușa ei în felul acesta.

— Cum se simte, Merab?

— Ca de obicei, Măria Ta.

Ezechia aruncă o privire peste umărul lui Merab și o văzu pe Hefțiba așezată în fața ferestrei deschise, cu privirea pierdută în noapte. Cunoștea amărăciunea ce năpădea inima soției sale în fiecare lună, când nădejdea ei de a fi zămislit se năruia încă o dată. Reușea atât de rar să o liniștească sau să-i potolească lacrimile amare… Dar își amintea de atâtea clipe în care ea îl înveselise cu dragostea sa, cu râsetele sau cu cântecele ei dulci și dorea să o mângâie la rândul său.

— Lasă-ne puțin singuri, Merab.

Împăratul își trase un mic taburet lângă Hefțiba, dar aceasta rămase neclintită.

— E o seară minunată, îi spuse el. N-ai vrea să mergem împreună pe acoperiș?

Femeia clătină din cap, privind mai departe în gol.

— Hefțiba, îmi pare rău că nu ai zămislit nici de astă dată. Îmi dau seama ce dezamăgire trebuie să te încerce.

— Știi câți ani au trecut astfel? întrebă ea cu vocea stinsă de durere.

— Da, știu… a trecut multă vreme.

— Și atunci de ce nu vrei să primești adevărul? Se întoarse în sfârșit către el, cu fața scăldată în lacrimi, cu ochii înecați în durere. Sunt stearpă, Ezechia. Niciodată nu-ți voi putea da un moștenitor.

— Dar știi bine că Iahve a făgăduit…

— Iahve nu ți-a făgăduit *ție* un moștenitor.

Ezechia se strădui să-și păstreze vocea caldă, însă trebuia să o convingă de tăria credinței lui în Cuvântul lui Dumnezeu.

— Ba da, Hefțiba. Iahve a promis că va întări pe vecie scaunul de domnie al regelui David.

— O, de ce nu vrei să vezi adevărul? Nu voi avea niciodată un copil. Niciodată!

— Dar acesta nu e adevărul. „Domnul a jurat lui David adevărul”, cită Ezechia, „și nu se va întoarce de la ce a jurat […]”

— Te rog, murmură regina. Te-ai agățat de o făgăduință pe care Iahve niciodată nu ți-a lăsat-o ție.

— Dar mi-a *lăsat* o făduință, fără-ndoială!

— Nu! Făgăduința i-a lăsat-o *regelui David*!

— Hefțiba, dar e același lucru. Iahve i-a jurat lui David: „Voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău”, iar despre urmașii săi a spus că „vor ședea și fiii lor în veci pe scaunul tău de domnie.”

Ea își astupă urechile.

— Mai lasă promisiunea aceasta și ascultă-mă! Fratele tău, Ghedalia, e și el urmașul lui David, nu-i așa?

— Păi, da… desigur… se codi Ezechia, stingherit de pomenirea numelui fratelui său.

— Iar Ghedalia are patru fii, dacă nu mă înșel.

Ezechia era tot mai tulburat pe măsură ce Hefțiba îl târa în acel repeziș de care n-ar fi vrut să se apropie. Nu-l mai ținea locul. Împăratul sări în picioare.

— Da, dar ce contea…

— Ezechia, îl întrerupse ea, aceștia sunt cu toții moștenitori ai regelui David.

— Da! Și ce dacă?

— Nu înțelegi? Dacă tu nu vei avea niciodată un fiu, Ghedalia sau unul din fiii lui ți-ar putea lua locul și Cuvântul lui Dumnezeu tot ar rămâne în picioare.

Ezechia înțelese, deodată, că Hefțiba avea dreptate. Se simți rușinat că atâția ani nu văzuse adevărul. Răspunsul pentru tot zbuciumul ei era așa de simplu… și atât de nedrept. Împăratul se cufundă în locul de la fereastră, lângă ea, silindu-se să mai găsească ceva de spus.

— Dar… cum se poate? îngăimă el.

— Îți doreşti să ai un moștenitor, sânge din sângele tău, Ezechia? Sau te vei mulțumi să laşi tronul fratelui sau nepotului tău?

Întrebarea ei îl năuci. Bineînțeles că își dorea ca propriul său fiu să domnească după el. Fratele lui îngăduia idolatria; se putea ca şi copiii acestuia să facă la fel. Cum ar putea îngădui una ca asta?

— Dacă vrei să lași împărăția fiului tău, urmă ea, atunci gândește-te să te desparți de mine, întrucât eu sunt stearpă.

Și spunând acestea își acoperi fața și izbucni în plâns, cu tot trupul zguduit de suspine.

Pentru prima oară, Ezechia îi pătrundea suferința și îi împărtășea dezamăgirea. Și el își dorea un fiu. Câtă nedreptate! Dar cu tot tumultul din suflet, regele știa că în acea clipă durerea soției sale o întrecea pe a lui. Hefțiba avea nevoie de el acum, mai mult ca oricând.

— Nu te pot părăsi, Hefțiba, rosti el încet.

— De ce? Pentru că Iahve nu-ți îngăduie?